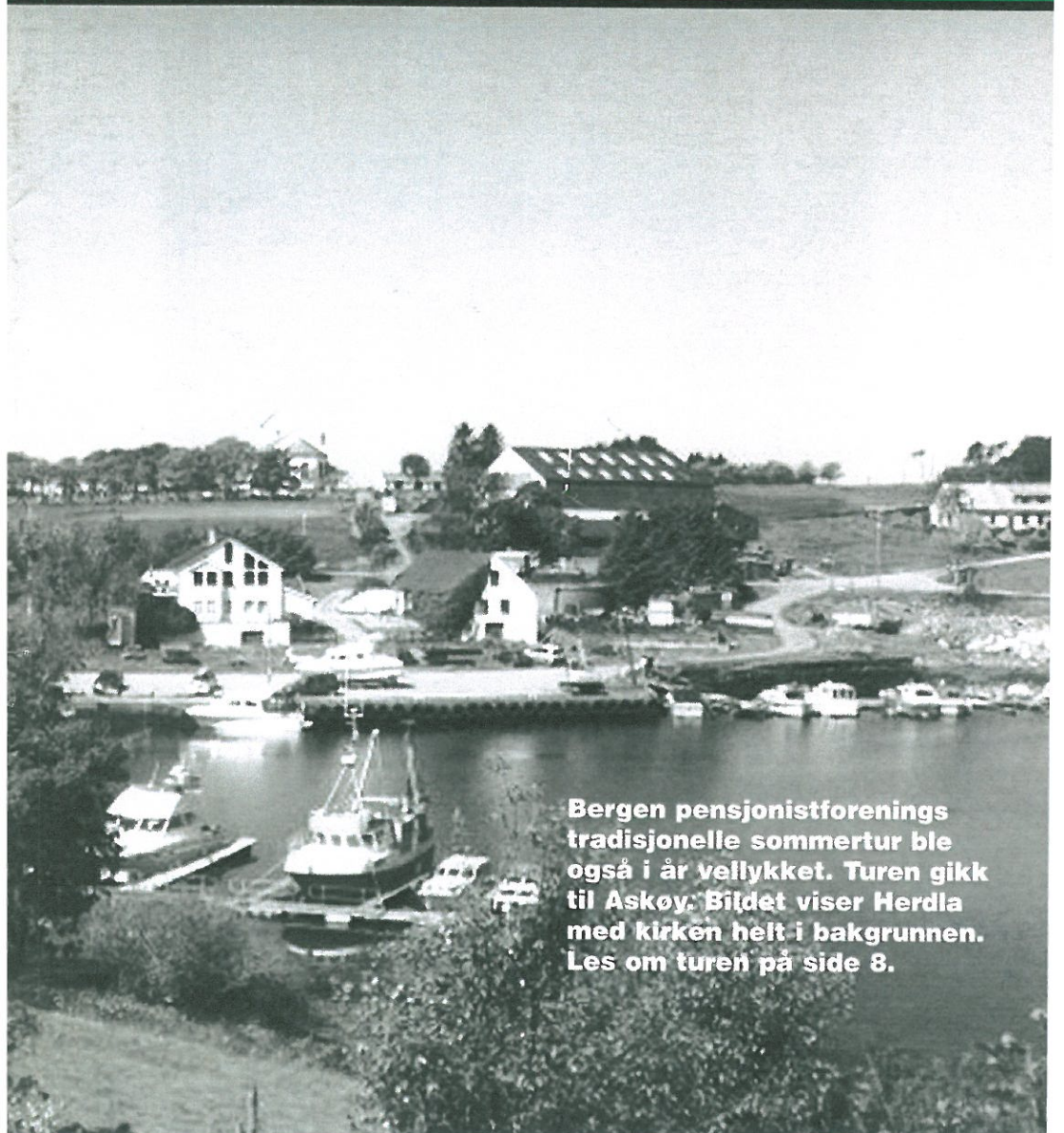

Aktiv Pensjonstid

Nr. 4 - 4. kvartal 2007 - 18. årgang

Bergen pensjonistforenings tradisjonelle sommertur ble også i år vellykket. Turen gikk til Askøy. Bildet viser Herdla med kirken helt i bakgrunnen. Les om turen på side 8.

Hvor går kristenfolket i Norge?

Av Rolf H. Kvinge

De fleste av oss som mottar og leser dette bladet, tilhører Adventistsamfunnet. Av den grunn er kontakten og interessen for det som skjer i Statskirken helst liten.

Likevel gjør det inntrykk når biskop Odd Bondevik i avisen "Vårt Land" av 21. september d.å. synes å være i ferd med å miste troen på den kirken han i en rekke år har ledet. "Jeg er ikke på vei til å gi opp

mitt medlemskap", sier han i et intervju med avisen, "men jeg følger utviklingen". Tydelig er det den etiske utviklingen, med vigslingsrett til homofile prester som lever i partnerskap, biskopen særlig har i tanke. Denne bekymringen kom til uttrykk i september. Nå i november har Kirkemøtet (Statskirkens generalforsamling) med tydelig flertall lagt ut på denne nye

kursen. Det synes å være mange innenfor Statskirkens medlemmer som synes kirkens ledelse er blitt altfor villig til å inngå kompromisser for å tilpasse seg storsamfunnet og det politiske lederskiktet i landet. Og det er klart at denne liberaliseringen kan få konsekvenser for tilhørighet til Statskirken.

Jesus sa ved en anledning: "Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje". Lenger ned i teksten sier han videre: "Bort fra meg, dere som gjør urett!" Ordet urett er oversatt fra det greske ordet "anomia" også oversatt lovløshet. Gudsveien må være tuftet på Guds Ord og Hans lov. Det er grunnlaget for kirkens hele virksomhet.

Når Ordets tydelige tale blir satt tilside, vil det på sikt få store konsekvenser. Vranglære har rådet i mange år. År tilbake tok mange av oss et oppgjør med det, og meldte oss ut av Statskirken. Det som er en helt ny utvikling, er at respekten og veiledningen av Bibelens budskap blir neglisjert og satt tilside. Med andre ord er det folkeopinionen som skal bestemme kirkens anliggender.

For den som klynger seg til "Skriften, som er innblåst av Gud og nyttig til opplæring, tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd, er dette bare nok en påminnelse om at vi lever i endetid. Det gjelder derfor å være våken i denne tid, for "det er en ond tid". Må Gud hjelpe oss til å befeste vår tillit til Ordets Herre, Jesus Kristus.

EN HILSEN FRA PENSJONISTFORENINGEN

Når dette bladet er i din postkasse er det allerede blitt desember. Snart er året omme, og før vi vet ordet av det, skriver vi 2008. Pensjonistforeningen er allerede i full gang med å forberede neste sommers stevne, som blir på Skogli Helse- og Rehabiliteringssenter, Lillehammer. En avtale med institusjonen er i boks. Stevnet blir fra 15. til 20. juli. Vi håper du allerede nå legger planer for din deltagelse. Dette tegner til å bli en flott sammenkomst.

Så vil vi fra foreningen takke for din interesse og deltagelse i vårt arbeide for dette året. Takk spesielt for dine økonomiske bidrag som muliggjør vårt arbeide. Vi ønsker deg et riktig godt og velsignet nyttår. Må Herren få lede og hjelpe deg.

Vennlig hilsen Rolf H. Kvinge

*Det var på våren
1925. Den unge
Solveig var fortvilet.
Hvem kunne hun få
til å oppfostre
datteren sin? Hun så
ingen mulighet til*

GITT BORT SOL

*å gjøre det selv.
Det var ikke så lett å
være ugift mor i de
dager. Siden fødselen
for 9 måneder siden
på et privat hospital i
Akersgaten i Oslo,
hadde hun arbeidet på
Frelsesarméens hjem
for spebarn i
Pilestredet. Det gjorde
hun for at datteren
skulle få bli godt tatt
vare på der.*

Mor Solveig så ingen annen mulighet enn å legge inn en "billett" i Aftenposten om at en jentebaby trengte et hjem. Det kom flere svar, og Solveig gikk til de oppgitte adressene for å se folket an. Men ingen personer virket bra nok til å få hennes datter. Lille Ruth Else var jo ikke en hvem som helst.

Litt utenfor Oslo, på Simensbråten, var det en adventistdame som så annonsen i Aftenposten. Ingeborg het hun og var ungdommelig i sinn til tross for sine 45 år. Ingeborg grublet over tanken og snakket med sin mann, Karl, som var 17 år eldre. De hadde fra før en sønn på 8 år. Jo, de var interessert. En sabbat etter at hun hadde vært i Betel på gudstjenesten, gikk derfor Ingeborg ned til Aftenposten og la inn sitt navn og sin adresse på billetten.

Noen dager senere banket det på døren på Simensbråten, og utenfor sto Solveig og en venninne. Begge to neide pent. Solveig hadde ingen baby med. Hun ville

1 BABY ...

Av Vivian Hagen

se folket an. Men straks hun fikk se det snille ansiktet til Ingeborg, visste hun med seg selv at det var her hennes kjære datter skulle få være. Ingeborg på sin side, tok et lite forbehold: Hun måtte få se jentebabyen før hun kunne bestemme seg endelig.

Umiddelbart etter Solveig var gått, ringte Ingeborg til sin kusine, Helga, og fortalte alt - at de var i ferd med å ta til seg en liten jente. Helga reagerte med forskrekkelse, og sa rett ut at hun syntes Ingeborg var sprø som ville ta ansvar for en baby når hun selv var 45 år!! Men Ingeborg ville likevel ha med Helga da hun skulle se babyen.

Allerede dagen etterpå møttes Ingeborg og Helga ved Stortorget og bega seg på vei til Pilestredet. Solveig var akkurat da i vaskekjelleren, så de to damene gikk opp på salen hvor babyene lå --- bare for å ta en titt. De studerte de små ansiktene. "Å, du må ta henne som smiler og har de

morsomme øynene!", sa Helga mens hun pekte på det strålende ansiktet i senga. "Nei, nå må du vente! Det er jo Solveigs baby vi eventuelt skal ha," sa Ingeborg rolig. Det tok ikke lang tid før Solveig kom opp, og hun gikk, forunderlig nok, rett bort til senga med babyen som smilte og hadde de morsomme øynene!! "Dette er min Ruth Else!", sa hun. Der og da ble avtale inngått. Ruth Else hadde smeltet Ingeborgs hjerte!

Vel hjemme fortalte Ingeborg begeistret om den smilende lille jenta til mann og sønn. De var alle klare til å ta imot da Solveig, sammen med sin egen søster, noen dager senere kom med lille Ruth Else inntullet i et ullteppe. Hun ga fra seg babyen sammen med 35 kroner fra faren.

Det hører med til historien at Ruth Elses far trofast betalte de 35 kronene hver måned helt til Ruth Else var 16 år. Hun har all respekt for sin far, selv om hun aldri i sitt liv fikk se ham. Ruths mor

og far giftet seg aldri, og livene deres tok hver sin vei. Ruth traff sin mor kun én gang etter at Ingeborg overtok ansvaret for henne. Det var da hun var ca 20 år gammel. Noe tidligere hadde Ruth tatt kontakt med Frelsesarméen i Oslo og spurt om de kunne finne ut morens navn og nåværende adresse. Joda, etter en tid fikk Ruth vite at moren bodde i Danvikgate i Drammen. En slik tjeneste hos Frelsesarméen kostet den gang 10 kroner (som var ganske mye penger)! Ingeborg på Simensbråten visste at Ruth overveide å besøke moren sin i Drammen. Hun hadde bedt Ruth om at hun, hvis hun traff sin mor, skulle overbringe en ganske spesiell hilsen fra henne.

En dag da Ruth og en venninne var på besøk i Drammen, fikk venninnen overtalt henne til å oppsøke adressen hun hadde fått hos Frelsesarméen. Det var venninnen som banket på døren hos Ruths mor. Da en dame åpnet døren, sa venninnen rett ut mens hun pekte: "Der er datteren din, Ruth!!!" En stor overraskelse for moren!!! I løpet av samtalen i hjemmet der, kom Ruth fram med hilsen fra Ingeborg til mor Solveig, som blant annet inneholdt følgende: "Hvis jeg hadde hatt penger, skulle jeg ha betalt deg for å få ha Ruth hos oss i disse årene!!!" ...Ruth husker sin mor som en hyggelig og fin dame fra denne eneste gangen i livet hun fikk treffe henne. Moren døde som knapt 60-åring.

Ruth ble aldri adoptert, men da hun var voksen tok hun etternavnet til pleieforeldrene. Hun kjenner svært lite til sine biologiske slektninger, men regner slektningene i pleiefamilien som "slekta".

Ruth har hatt et rikt liv. Som kuriositet kan nevnes at Ruth kjente Edel Reichelt

helt fra hun var liten. Edel er jo en del år eldre enn Ruth, så hun pleide blant annet å følge Ruth til lokalet "Hjemmenes Vel" hvor Betel menighet holdt sin årlige barnefest. Ruth husker de festene som noe fint og morsomt. Edel og Ruth vokste opp ikke så langt fra hverandre, og de to holder kontakt på telefon den dag i dag!

Noen av de eldre i Betel menighet kan nok huske at Ruth sang solo i Betel da hun var barn. Hun husker det også godt selv og forteller: "En gang sto jeg på plattformen for å synge, men så så jeg noe veldig morsomt bak i salen, så jeg fikk latterkrampe. Da snudde jeg meg og så på bildet av Jesus på veggen i Betel. Da var det lettere å slutte å le. Jeg sto slik med ryggen mot forsamlingen og så på Jesus mens jeg sang den gangen! En annen gang sang jeg, og Margit Rolandsen spilte til. Plutselig stoppet jeg midt i sangen, trampet i gulvet og sa høyt at hun spilte falskt! (Jeg var ikke beskjeden!) Margit Rolandsen sa ingenting, og jeg sang sangen på nytt mens hun spilte. Alt gikk fint."

Etterhvert ble oppgavene hjemme krevende. I mange år stelte Ruth sin pleiemormor og sin pleiemor inntil de døde, samtidig som hun hadde full jobb. Siden i livet har hun vært til støtte og hjelp for andre. Livet har ikke bare vært en dans på roser for Ruth heller. Hun har hatt sin del av prøvelser, men Gud har "stått attåt" og dukket opp i form av venner og slektninger når det trengtes som mest.

En kjær venninne fra Oslo som har vært til god hjelp og støtte i mange år, Ragnhild Bondevik Grønnesby, sitter her sammen med Ruth på bildet --- en koselig stund på Ruths rom i mai 2007. Ruth forteller om henne: "Ragnhild har betydd så mye for meg, og hun besøkte meg meget både på Hauketo og Loftsrud i Oslo. Jeg

Ruth Elise Nordby

traff henne første gang da hun arbeidet hos dr Digranes som sykesøster. Hun har et varmt hjerte for alle, og hjelper til der hun kan i enhver situasjon. Hun har til og med hjulpet meg å flytte en gang! Hun var også med på bydelskontoret i Oslo i forbindelse med søknaden min til Mosserød, siden hun jo har kjent meg så godt i mange år." Og Ruth legger til: "Den kjekke damen ved bydelskontoret i kommunen ble også vennligere innstilt til saken etter det."

Ruth Else er idag en sprek, rakrygget dame på snart 83 år. Hun nyter sitt otium ved Mosserød Alders- og Sykehjem i Sandefjord, og føler det svært godt å være der. Hun skryter til alle over pleie og omsorg, over den gode tryggheten. Hun er å se i kirken på sabbaten og ved menighetens månedlige pensjonistsamling. Hun er full av godt humør, har en spøk på lur, og forteller mange interessante fortellinger fra virkeligheten i gamle dager, både

fra hjemmet på Simensbråten, storfamilien og menigheten. Hukommelsen er utrolig skarp.

Det kommer tydelig fram igjen og igjen at Ruth har satt umåtelig pris på sin oppvekst hos Ingeborg og Karl Nordby. Støtten, omsorgen og kjærligheten fra Ingeborg, Karl, tanter, onkler, nieser, nevøer og storfamilien for øvrig har betydd alt for Ruths liv. Hun vil gjerne her takke spesielt familien til Sverre Svendsen for alt de hjalp til ved den siste flyttingen til Mosserød sensommeren 2005, særlig yngstesønnen "Olemann". De ryddet, pakket, vasket og fikk alt ferdig til leiligheten skulle overleveres i august.

Og aller mest takker Ruth Gud fordi han i sin godhet ledet nettopp Ingeborg til "billetten" i Aftenposten.

... og den lille jenta Ruth Else har ikke mistet verken smilet eller de morsomme øynene. Hun er spill levende fremdeles...

SOMMERTUR

i Bergen pensjonistforening

Av Bent Kendel

Som avslutning på vinteren og vårens samlinger i vår pensjonistforening, er absolutt en av årets høydepunkter vår årlige sommertur i buss ut i sommerlandet Norge.

Dette høydepunkt var berammet til torsdag d. 7 juni - en dag med sol og blå himmel så oppfordringen fra foreningens styre om å be om sol og vakkert vær, var tydeligvis blitt fulgt opp.

De som hadde planlagt turen i år var kommet til, at vi måtte se og lære litt om en av våre smukke øyer i nærområdet til Bergen - nemlig Askøy.

Som vanlig på disse utflukter var der hyret en deilig stor turistbuss fra Nesse Turbuss med sjåfør, så alle satt komfortable i denne fine bussen og hadde fin utsikt til alle sider.

Turen begynte ved Bystasjonen i Bergen hvor første gruppe entret bussen - og så gikk turen videre til adventistenes eldresenter på Nordås hvor neste gruppe sluttet seg til. Stemningen var god og humøret høyt fra første stund . Det tegnet til å bli en riktig festlig tur. Bjarne Tungodden hadde som vanlig en faderlig omsorg for oss alle og bød oss velkommen til bussen og dagens rundtur på Askøy.

Før bussen satte i gang blev der holdt manntall og navne opprop hvoretter Astrid Hovden holdt en kort andakt, hvor hun delte noen tanker fra Sal.16 og 17

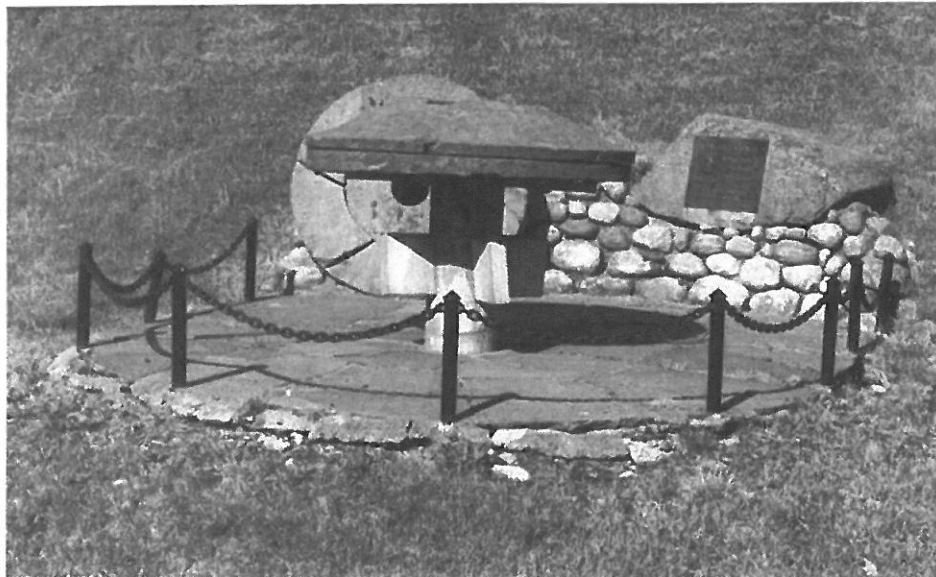
med oss. Hun bad om Guds velsignelse over turen og sjåføren, som hadde ansvar for så mange mennesker. Bussen var fullbooket og vel så det.

Med denne trygghet at Herren var med på reisen, begynte så bussen turen mot målet - Askøy.

Før vi kom til broen som fører til Askøy samlet vi opp de siste 3 deltagere, som bodde der i nærheten, og kort etter kjørte vi over broen til u-utforsket område for Ella og meg, da det var vårt første besøk på denne øya og kanskje for en del andre også. Vi brukte øynene godt og sugde inntrykkene til oss med en gang.

Ikke lenge etter at vi var ankommet Askøy blev dagens guide tatt opp. Hans navn var Gerhard Wiig , - ansatt ved kystradioen og en som kjente forholdene meget godt, og idet turen fortsatte fortalte han opplagt og levende om Askøy i fortid og nåtid. Siden broen over Byfjorden blev bygget i 1992 og dermed erstattet fergeforbindelsen Bergen - og administrasjons-senteret Kleppstø har der vært en kraftig vekstforøkelse av både innbyggertall og næringsvekst.

Da broen var nedbetalt i 2006 er samme tendens ytterligere blitt styrket, så ved årsskiftet til 2007 passerte innbyggertallet 23000, og alle vegne så vi byggeaktivitet. Nyoppførte bygninger, hel og halvferdige hus, - så der blir mange flere innbyggere i de nærmeste år og kommu-

Hans Nilsen Hauge satte opp en kornmølle ved Strusshamn på Askøy. Den brant senere ned, men møllesteinen ble tatt vare på og står nå som et minnesmerke over det mektige arbeid han utførte for Herren på dette sted og i hele Norge.

nen er allerede den største landkommune i Hordaland.

Vårt neste reisemål Strusshamn nærmet seg -, veiene var meget svingede den første del av turen og nokså smale også - men, vår sjåfør førte oss sikkert og trygt gjennom sving etter sving. Han var absolutt vår tillit verdig.

I Strusshamn steg en professor i historie -Virkesdal - om bord. Han fortalte om dette stedet som var det første som etablerte industrivirksomhet på Askøy. Her satte Hans Nilsen Hauge (HNH) opp en kornmølle i 1804 som dessverre brant ned til grunnen sammen med kirken fra 1741. En ny mølle ble bygget og kirken gjenoppsatt et annet sted, hvor den står i dag. Et minnesmerke om HNH - en møllestein - står ved veien ned til havnen. Ettermålet etter ham var: "Han satte Ånd og Legeme i arbeid". Vi kunne nok ha brukt mange timer på dette stedet alene, men interessen for å vende tilbake og gå

mer i dybden var vakt hos flere av oss. Det var en hyggelig havneby med mange bygninger med aktiviteter og lag - et rikt kultursted, som absolutt anbefales et besøk.

Etter at vi hadde takket professoren for hans historie-beretning om stedet og satt ham av igjen gikk turen til en bedrift som er Askøys største bedrift med 200 årsverk og det den produserer er kjent og elsket av stor og liten - nemlig Isbjørn Is - de som kjører med Isbilen landet rundt og lader muntre toner lyde på gate og streder, for at ingen skal være i tvil om at nå er de her - kom og kjøp.

Der fortelles at en mor til en noe stor barneflokk hadde fortalt barna sine, at hvis isbilen spilte en melodi så betydde det, at alt var utsolgt. Hva gjør man ikke for å slippe mas.?

Isbjørn-Is AS er den tredje største isprodusent i Norge og ligger i Follense. Det er en familiebedrift med 6 søsken - 5 gut-

Ved Ramsøy fortalte vår guide Asbjørn Nicolaisan oss litt historie fra krigens dager. Mange av pensjonistene husket krigen og vi var takknemlige for den freden som vi kan nyte nå.

ter og 1 jente - og en av brødrene - Bjarte Lohne - kom inn i bussen til oss og fortalte om bedriften og dens ekspansjon gjennom årene. I dag kjører 80 isbiler landet rundt. De har foruten is innlemmet andre delikatesser i sine tilbud. De produserer 35000 stykkis i timen og 80 % av disse selges via is bilene og resten i butikk.

Vi fikk jo ikke forlate en slikk arbeidsplass uten smaksprøve og alle fikk en deilig velsmakende og kjølede is som vi nøt i sommervarmen. Vi kommer nok til å smake mer av dette produktet utover sommeren. Vi tok avskjed med Lohne bedriften og kjørte nordover mot Ramsøy og vår guide fortalte underveis om hva vi så, og hva vi ikke kunne se, så der var nok å suge til seg av nåtid og fortid, og inn imellom sang han eller fortalte episo-

der som trimmet våre lattermuskler. Nei ingen kjedet seg på denne turen.

Terrenget på sommerturen skiftet fra å kjøre gjennom svinger og smale veier - til østerdalsveier med rette strekning og skog på begge sider og så til typisk vestland med holmer og skjær og lite vegetasjon - så Askøy var et meget spennende og vekslende turområde.

Ved Ramsøy forlot vi alle bussen, og tok med provianten som Martha Tungodden hadde sørget for - som på tidligere turer. Vi gikk en 10 minutter til en liten rasteplass med bord og der blev boller og lefser satt til livs med saft og juice til. Det lesket og smakte godt, så takk Martha for alltid velsmakende bakverk og omsorg for at vårt blodsukker ikke blir for lavt underveis.

Under denne lille rasten fikk vi fortalt

litt historie fra krigens dager fra dette område vi var på, og hvor fienden hadde en sterk befestning. Det var lederen av pinsemenigheten "Klippen" Asbjørn Nicolaisen som berettet om en tid 98 % av oss "turister" hadde opplevd på kroppen selv, og glede og takknemlighet steg nok fra mange opp til Gud over, at vi (en)nå har fred og frihet i vårt land. Takk Herre.

Så fortsatte vi videre nordover mot Herdla, hvor vi de siste km kjørte med havet på begge sider av veien.

Herdla museum er et natur, kultur- og krigshistorisk museum, og her stoppet vi og gikk rundt og så på de bevarte kulturminner, som på mange måter gav en nostalgiske følelser. Krigstiden vi gjerne skulle ha vært foruten og fortidens landbruk og fiskeri som gav minner om en tid med mer ro og harmoni og mindre støy og stress. Tankerne gikk nok hos mange til sine barne- og ungdomsår.

Fra Museet gikk vi opp til Herdla kirke til en andakts-stund vi skulle ha der. Der var ikke plass nok til bussen kunne kjøre ditt. Det er en nydelig kirke både inne og utefra.

Bjarne bød velkommen. Vi sang en salme med Vidar ved orglet, hvorefter Vidar holdt en andakt og talte om kirkens misjon - fellesskapet i fortid og nåtid, - å være et samlingssted for Guds folk - for å styrke og oppmuntre den enkelte til å holde ut til målet er nådd. Etterpå spilte Vidar to skjønne sanger på panfløyte.

Vår guide Gerhard Wiig fortalte så litt om Herdla kirkehistorie. Kirken nevnes tilbake til 1100 tallet. Etter en storm i 1861 blev kirken revet, men steinene blev brukt til den nye kirke, som ble reist samme sted. 1934 brente det meste av kirken, men blev bygget opp igjen.

Okkupasjonsmakten herjet felt med kirken. Rev tårn og tak og brukte kirken til hestestall og lager, men kirken blev bygget opp igjen. Ja man kan faktisk sammenligne kirkens historie med mange kristnes liv og erfaringer. Under motstand og stormer svekkes enkeltes tro, men vil alltid kunne bli bygget opp igjen sterkere enn før ved Guds og menneskers hjelp.

Vidar avsluttet vårt samvær i kirken med å synges velsignelsen. En meget høytidelig og velsignet avslutning av besøket i Herdla kirke.

Ja så var tiden kommet til å vende nesene og bussen sydover igjen og nå gikk det strake veien til Florvåg hvor vi skulle innta dagens måltid - en utsøkt bufe på Sjøhuset Askøy. Før vi "kastet" oss over de utsøkte retter fortalte den daglige leder om Sjøhuset, - og snart var alle i gang med å stille sult og tørst, mens turen og tanker om opplevelsene blev delt med hverandre.

Da alle var mette og fornøyde, trimmet Jan Birkeland våre hjerner med noen "nøtter" som skulle knekkes og hvor premien til vinneren var en bokgave.

Til slutt ble Vidar og Astrid Hovden kalt frem og overrakt blomster av Bjarne med takk for dagens åndelige føde, omsorg og engasjement for menigheten i Bergen..

Den siste biten av denne deilige dag og tur gikk til Nordås først og deretter til Bystasjonen.

Et hyggelig dag, en fin tur, mange inntrykk og opplevelser rikere. Takk til alle de som var med - ja for at nettopp du var med å berike den tur for oss andre. Takk til Bjarne og Martha for innsatsen, og takk til Vår Himmelske Far for alle hans velsignelser og gaver og alle vitnesbyrd om ham - i alt vi ser og opplever på en tur

Pensjonister og helleristninger

I år som tidligere ble pensjonerte misjonsarbeidere innvitert på sommertur den av Den norske union. Med Finn Eckhoff som reiseleder var alt godt planlagt på forhånd. Turen gikk fra Ulsrudkirken i Oslo til Bohulän i Sverige hvor steder av historisk interesse ble avlagt et besøk, blant annet de store hellerisningsfeltene i Tanum.

Disse helleristningene sto på UNESCO's verdensarvliste allerede i 1994. For å komme på denne listen må det være unikt i hele verden. De er meget godt bevarte, men desverre angriper forurensning også disse gamle tegningene.

Rundt det største feltet er det bygget et museum, hvor det er nærmere 3.000 innhuggede figurer, blant dem det berømte

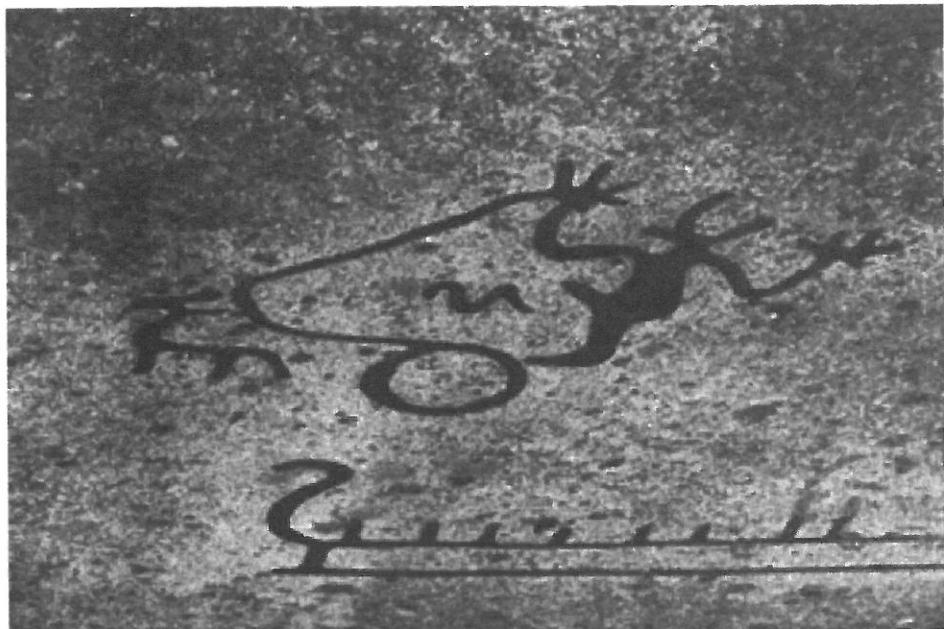
brudeparet og rundt 170 skålgroper. Det var nok få som på forhånd var klar over størrelsen på dette feltet, men når vi neste gang suser i bil syddover på E6, vil vi være bedre orientert.

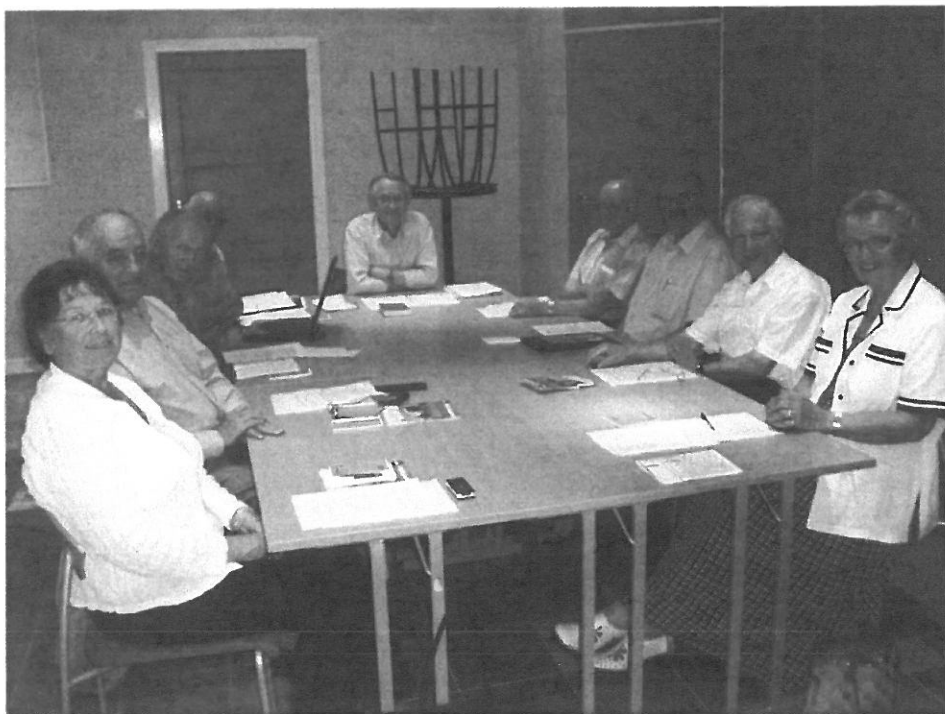
Den planlagte utvidelsen av E6 vil gå rett igjennom området. Veimyndighetene vil ikke legge veien utenom, da dette vil forlenge reisetiden, men vil forsøke å minimere skaden. Veibyggingen vil starte i 2008.

Godt fornøyde kunne vi nyte en deilig lunch i Moss. Kirsti Bøhmer fra TVS var ansvarlig for det velsmakende måltidet.

Pensjonistene takker unionen for denne interessante og fine turen som nå er blitt tradisjon.

Rolf H. Kvinge

Det nyvalgte styret for Pensjonistforeningen: Formann er Rolf Kvinge, sekretær: Tor Lisle og kasserer Knut Heiberg, styremedlemmer Øivind Gjertsen, Ellen Lenmo, Kåre Kaspersen, Turid Keyn, Bjørn Kirkenes og Bjarne Tungodden. Takk for innsatsen til de som nå forlater styret og lykke til med arbeidet for det nye atyret.

SENIORTREFF 2008

Du er innbuddt til årets store begivenhet

Seniortreffet på Skogli helse og rehabiliteringssenter på Lillehammer, 15-20 juli 2008. Skogli er kjent for sitt gode kjøkken, alle fasiliteter er tilgjengelig med gym, sal, svømmehall, nydelig salong med plass til alle. Institusjonen har en praktfull beliggenhet i en dal med Olympiaanlegg, minner fra dikteren Bjørnstjerne Bjørnson og selvsagt Maihaugen, m.m. Vi tilbyr et spennende program med talere og foredragsholdere fra innland så vel som utland. Pris for opphold på samme nivå som i 2007. Meld deg snarest mulig på til Rolf H. Kvinge, telefon 69 28 02 22 eller Tor og Kari Lisle, telefon 22 75 57 56.

Ytterligere opplysninger kommer i våre blad.

Rolf H. Kvinge

Helse for eldre

Ikke bli avhengig av neseppray

Av lege
Ann Chatrine Reichelt

Ikke bli avhengig av neseppray!

Neseppray er et godt middel for å holde luftveiene åpne og forebygge bakterieinfeksjoner. Men hvorfor er det så viktig at man ikke bruker det for lenge?

I bihulesystemet til et friskt menneske produseres det hver dag ca 2 liter væske. Halvparten går med til å fukte inspirasjonsluften. Den andre liter'n svelger vi unna. Når man er forkjølet, øker produksjonen, og væsken blir seigere og tykkere, og det blir vanskelig å puste gjennom nesen.

I slike perioder bruker mange neseppray. Men hvorfor skal man ikke bruker neseppray over lang tid?

Hvorfor blir vi tette i nesen?

Rennende nese kan skyldes mange ting. Både allergi, enkelte medikamenter og nesepolypper kan alle føre til tett og rennende nese. Den vanligste årsaken er imidlertid forkjølelse.

Snørr produseres i neselimhinnen. Når bihulene fylles opp med tykk væske og svulmende slimhinner, tvinges man til å puste med munnen, og man kan få ubehag med tørr munn og sår hals. I tillegg irriterer snørret hosterefleksjonen når det renner nedover halsen, dette merkes spesielt godt når man ligger.

Forkjølelse skyldes virus. Men når slimhinnene i nesen og bihulene blir skadet av virusangrepet, kan bakterier lettere slå seg ned der. Det kan føre til ørebetennelse og bihulebetennelse. Neseppray er

derfor et viktig hjelpemiddel til å prøve å forebygge bakteriell infeksjon.

Hvordan virker nesesypray?

Nesypray virker ved å redusere blodstrømmen til neseslimhinnen, og virker i noen timer. Den minskede blodstrømmen fører til mindre produksjon av væske i bihulesystemet.

Paradoks effekt

På nesesyprøyen står det at den ikke skal brukes i mer enn 10 dager i strekk. Dersom man fortsatt er plaget med rennende eller tett nese, anbefales det minst 2 ukers opphold mellom behandlingsperiodene.

Grunnen til dette er at cellene i neseslimhinnen tilpasser seg den stadig reduserte blodstrømmen, og reagerer med å svulle opp og bli tykkere. Dette kalles hyperplasi av neseslimhinnen, og oppleves som tett nese. Dette er grunnen til at noen kan bli avhengige av nesesypray. Jo mer du bruker, desto tettere blir du, og desto vanskeligere blir det å slutte med nesesyprøyen.

Hva kan man gjøre med hyperplasi?

Dersom hyperplasi først har oppstått, kan legen forsøke med lokalbehandling i form av nesesypray med kortikosteroider. Dersom man ikke kommer i mål med dette, kan tablettkurer med steroider forsøkes. I noen tilfeller er hyperplasien så hardnakket at man må ty til operasjon.

Nesypray-tabletten Rinexin

Rinexin-tabletter inneholder de samme virkestoffene som i nesesypray, fordelene med tabletter er at virkestoffene kommer

til det ønskede området med blodbanen, mens sprøyen kan ha problemer med å trenge gjennom den seige væsken.

Noen advarer nå mot å bruke Rinexin fordi man i en stor amerikansk undersøkelse har vist at noen pasienter har fått hjerneslag på grunn av denne medisinen. I Amerika har legemiddelmyndighetene bedt om at salget av Rinexin stanses. I Norge vurderer man fremdeles hvordan man skal forholde seg, og middelet er foreløpig ikke avregistrert. Rinexin skal ikke brukes av personer som har høyt blodtrykk, åreforkalkning eller personer som tidligere har hatt slag.

Kjerringråd

Når de 10 tilmålte dagene med nesesypray er over, og nesa fortsatt renner, -hva gjør man da?

Her er 5 gode råd som er verd å prøve. De er også garantert ufarlige:

Ligg med hodet høyt! Det gjør det lettere å puste.

Drikk rikelig! Det gjør snørret mer tyntflytende.

Saltvann finnes i nesesyprayform og letter plagene, i hvert fall forbigående. Saltvann virker også litt bakteriedrepende.

Menthol, som salve eller olje åpner nesen raskt, men har dessverre kun kortvarig effekt.

På apoteket selges de noe som kalles Neshorn, et hjelpemiddel for å skylle gjennom nese og bihuler med lunkent saltvann.

fra velferdslaget Dorkas i Bergen

*Ingeborg Mølster Hatlenes
skriver til oss:*

Her i Bergen har vi et velferdslag som for tiden teller 12 faste medlemmer, men av og til får vi besøk av flere som vil hilse på oss .og det liker vi godt.

Vi synes vi er et aktivt lag. Vi arbeider med strikking, hekking, brodering etc. Så langt tror vi resultatene har vært bra , og vi ser fram til julesalget med entusiasme.

De siste årene har vi ved sesongslutt bevilget oss en liten tur. I år var vi så heldige å få to turer, da en i laget (Rigmor) hadde fått ny leilighet, så alle ble invitert til henne for å se og nyte. Her ble vi servert suppe med brød og selvfølgelig noe å drikke. Vi hadde det virkelig koselig, leiligheten var flott, så vi håper Rigmor og hennes mann får mange gode år der.

Tur nr. 2 gikk til Telavåg, som ligger vest for Bergen ut mot havet.

Under krigen var det stor båttrafikk herfra til England og Shetland.

Dette måtte til slutt ende galt, og i 1944 gikk det helt ille. Tyskerne aksjonerte hardt, de brente alle hus, kvinner og barn ble deportert og alle menn ble sendt til Tyskland. Mange kom aldri tilbake. I dag fremstår bygden som bygden som et nydelig sted, hvor livet er vendt tilbake på nytt. I dag har Telavåg eget museum om denne hendelsen, som blir belyst med film, bilder og reportasjer.

Men tilbake til oss, vi hadde en fin tur i vakkert vær der ute ved havet. Etter Telavåg tok vi bussen tilbake til kjøpesenteret Sartor på Sotra, hvor vi spiste middag. Deretter så vi oss om omkring i de forskjellige butikkene , før vi glade glad og fornøyd med ønske om god sommer tok bussen tilbake til Bergen. Hilsen fra alle i Bergen Dorkas.

Gimbie Adventist Hospital i Etiopien

Af sygeplejerske Birthe Svarre Jørgensen

I 1947 rejste mine forældre, min lillebror og jeg til Etiopien. Mine forældre var Alice og Wilken Svarre Jensen. Min far skulle være Secretary Treasurer i den Etiopiske Union. I de 10 år vi var derude, var vi sammen med vældig mange skandinaviske missionærer. Mange af jer vil sikkert kende mange af dem. Balle Nielsen, Roland Nielsen, Laurette og Svend Aage Broberg, Anna Jensen, Arthur og Tove Jørgensen, Calmar og Marion Zadok Nielsen, Else Schantz og Carl Jørgen og Ann Margrethe Houmann var de danskere vi var sammen med. De norske missionærer var Hildur Tobiassen, Marie Hauge, Irene Eide, Margit Halvorsen, Signy og Kristian Hogganvik, Pat og Erling Bjørnes, Ågot og Finn Oppsahl, Herbert og Della Hanson og Jens og Sigrid Wollan. Jeg håber jeg har husket alle, for jeg tænker altid med stor glæde på disse mennesker. Jeg oplevede at de var noget særligt og gjorde et meget stort arbejde. Det fællesskab vi havde der, har betydet noget for mig hele livet.

Etiopien har altid fyldt meget i min families bevidsthed. Vi har talt meget om det, vi oplevede i de år. Jeg har altid betragtet det som et stort privilegium at vokse op i dette land, og det har betydet at vores børn har hørt meget om det. Dette har medvirket til at vores datter, Henriette, tog til Etiopien for at prøve at arbejde der som læge.

Hun uddanner sig til gynækolog efter sin turnus og hun giftede sig i 2001 og i 2003 fik hun sin første søn. I 2004, da

hendes søn var omkring et år, skulle hun igang med at skrive sin ph.d., og da ville hun gerne prøve at arbejde i Afrika.

Jeg havde hørt at Arvid Hogganvik var igang med at genopbygge Debre Tabor Hospital hvor han havde boet som barn. Derfor ringede jeg til ham, men hospitalet var ikke færdigt på det tidspunkt. Han foreslog at Henriette snakkede med Dick Hart som er Dekan på Loma Linda, og som også er formand for Adventist Health International.

Dick Hart, havde netop været på besøg på fistelhostpitalet i Addis Abeba i Etiopien, hvor man udelukkende opererer kvinder med fistler. - Fistler er huller der opstår mellem skede og blære efter svære fødseler uden hjælp. Dick Hart foreslog Henriette at lave et fistelprojekt på Gimbie Adventist Hostpital i Vestethiopien. Han foreslog også at Henriette kunne blive lært op på hospitalet i hovedstaden, og derefter tage til Gimbie og finde patienterne. og så kunne en af kirurgerne fra fistelhospitalet komme derud og gennemføre operationerne.

Fisteler var et velkendt problem i vesten, før kejsersnit blev almindeligt, og er det stadig i mange fattige lande. Det var ikke noget Henriette havde praktisk kendskab til. Alligevel slog hun til. Uden at ane, hvor stort et vendepunkt det ville blive, både i hendes eget og mange etiopiske kvinders liv.

Kvinder med fistler lever som udstødte, for ingen vil være sammen med kvinder,

Henriette forbereder keisersnitt.

hvor urinen løber ned ad benene hele tiden. Da de kun har det tøj de står og går i, er stanken omkring dem ulidelig.

"Jeg har aldrig før eller siden set så stor en forvandling. Fra fuldstændig forstenede ansigter ved ankomsten som følge af ulidelige smerter, komplicerede graviditeter og fødsler - i nogle tilfælde som følge af voldtægter, døde børn og et liv som udstødt. Til kvinder med håb og liv i ansigterne, når de en månedstid senere forlod hospitalet med et sæt nyt tøj under armen", fortæller Henriette.

Men hun anede ikke at de nødstedte kvinder hun mødte i det afrikanske land, skulle påvirke hende så dybt og omvendt. Oplevelserne i Etiopien fik hende til at stifte en dansk afdeling af organisationen Maternity Worldwide sammen med 5 kvinder i hendes netværk.

I september 2007 var Henriette sammen med tre af de kvinder hun arbejder sammen med og en overlæge fra Rigshospitalet i København i Gimbie.

Om besøget fortæller Henriette:

I de landsbyer hvor Maternity Worldwide arbejder er der etableret kvindegrupper. Disse kvindegrupper undervises i alt fra hygiejne, vaccinationer og ernæring til

graviditeter og fødsler og i den sammenhæng tegn på hvornår man skal søge hospital. En væsentlig årsag til at kvinderne ikke søger hospital er de enormt høje priser på mellem 500-1000 kr. for en kompliceret fødsel, hvilket svarer til mere end en årsløn. Maternity Worldwide har derfor udarbejdet et rabatsystem, således at kvinde-gruppens ledere kan udstede rabatkuponer til de kvinder der er i fødsel og som har problemer så de kan få professionel hjælp for blot 15 kr. For yderligere at styrke kvindernes position i samfundet har vi kopieret den bæredygtige ide om mikrolån til kvinder, en ide der i 2006 blev belønnet med Nobels fredspris. Kvinderne låner 200 hundrede kr. og kan købe en ged, nogle høns, en bikube el lign. Og pengene betales tilbage over 1 år for derefter at gå til lån til andre kvinder og således styrkes kvindernes position i samfundet.

Vi besøgte en af disse kvindegrupper. Vi kørte nogle timer i en god 4 hjuls-trækker af mudrede små og ret ufremkommelige stier og vi fem danske kvinder diskuterede hvordan det ville have været at skulle gennemføre denne tur på gå-ben med veer. Vi ankom til landsbyen, hvor kvindegruppen var samlet og de havde forberedt en tale til os. Deres talskvinde takkede for Maternity worldwides indsats og det var meget rørende. Men da hun var færdig tog flere af de deltagende kvinder spontant ordet og fortalte blandt andet: "Jeg vil gerne sige jer tak, min sidste fødsel var MEGET kompliceret og jeg blødte så voldsomt at jeg var ved at dø. Pga. Maternity Worldwide kom jeg på hospitalet i tide og blev reddet - tak fordi I reddede mit liv".

Kort efter hjemkomsten fra Etiopien fik Henriette at vide at de havde fået Alt

Fortsættes side 23

Et Verdensomspændende Farvel og Tak

Af Børge Schantz

Ester og Emanuel W. Pedersen var danskere. Der er ingen tvivl om at de havde deres rødder i Skandinavien. Men de boede 70% af deres liv udenfor danske grænser i seks forskellige lande på fire kontinenter. Her havde de betydningsfulde opgaver og mærkbar indflydelse for kirken og fik mange venner. Ester og Emanuel var internationale personligheder, og deres død berørte mange mennesker på fire kontinenter.

Det medførte at deres liv i kirkens tjeneste og professionelle indsats ved bortgangen måtte mindes ved forskellige anledninger både i USA og Danmark.

Selve bisættelsen fandt sted i Rockville, Washington. For Esters vedkommende var det den 3. januar 2003 og for Emanuel tre år senere den 2. april 2006. Ansvarlige ved disse kirkelige anledninger var Generalkonferencen repræsenteret ved Jan Paulsen og B. B. Beach. Tilstede var den nære familie og venner i USA.

Emanuel W. Pedersen var gennem sit 102 lange liv involveret i intensivt pionerarbejde i Afrika og administrative opgaver i både England og USA. Han havde ved sin pension arkiveret en stor del af sin korrespondance, bestyrelsesbeslutninger, debat om både administrative og teologiske spørgsmål, artikler og prædikener samlet gennem mere end 70 år. Disse havde stor forskningsværdi og Andrews University blev stedet hvor de skulle opbevares.

Kirsten Hills og Glenn Pedersen over-

bragte disse kostbare dokumenter til de historiske arkiver i april 2007. Der blev ved denne anledning holdt en speciel mindehøjtidelighed hvor universitetets administratorer, professorer i teologi og missionsvidenskab samt 300 studerende hørte om E. W. Pedersen utraditionelle og begivenhedsrige liv som missionær og administrator.

På sine mange besøg i hjemlandet havde de to plejecentre i Randers og Fakse besøg af Emanuel Pedersen. Mange af beboerne her havde jo kendt ham fra deres ungdom selvom om han på sine sidste besøg var ældre end de fleste plejehjemsbeboere. Han havde han så ganske afgjort en opmærksom tilhørerskare ved de andagter han lejlighedsvis holdt i Randers og Fakse. Da lederne her fik nys om mødet på Andrews University, hvor Ester og E. W. Pedersen livsgerning var opsummeret, bad man om at en dansk udgave kunne blive præsenteret på plejecentrene.

En obligatorisk afsked med det populære par havde imidlertid ikke fundet sted for den danske del af familien samt nære venner på vore breddegrader. Kirsten Hills og sønnesønnen Andrew besøg i Danmark i oktober 2007 hvor de medbragte Esters og Emanuels urner. Dette besøg gav en glimrende anledning til en afskeds og mindehøjtidelighed. Adventkirken, Odense var rammen for denne begiven-

Fortsættes side 21

"FREMMEDE STEMMER"

gør dem til mordere

Af Børge Schantz.

Beboerne på Adventisternes Plejecentret Søndervang, Fakse får ugentligt på lørdag eftermiddage friske glimt fra den verden, seniorerne for få år siden var i som aktive medborgere. Specielt indbudte foredragsholdere har taget fat på forskellige emner af biografisk, humanitær, sundhedsmæssig, geografisk, historisk, familiemæssig og religiøs karakter. Aktiviteterne er så vel anskrevne at familier til beboerne på ældrecentret ofte planer deres besøg så de også kan deltage i de forskellige arrangementer. Arrangør af disse specielle eftermiddage er pastor Hans Jørgen Schantz.

Et af de sidste arrangementer må nok regnes som en form for Danmarks premiere. Gæstetaleren, Alfred Mattia er fra Sierra Leone og bor i England. Han fortalte levende og detaljeret om sit meget specielle arbejde. Han er ansat på hvad der nok kan regnes for en af de farligste arbejdspladser i verden. Alfred Mattia er sygeplejerske på Broadmoor fængsels-hospitalet i Berkshire, England. Det nærmeste man kommer stedet er Sikringsanstalten Nykøbing Sjælland. (Norsk tilsvarende?).

Her sidder 326 fanger/patienter, som grundet på deres forbrudelser, ofte flere mord, og deres mentale tilstand aldrig nogensinde kan håbe på at komme på fri fod igen. De er regnet for at ville være en stedsse fare for deres omgivelser. Navne på patient/fanger blev naturligvis ikke nævnt. Vi lagde også mærke til, at Alfred i sit foredrag aldrig talte om fanger og

fængsel. Han brugte ord som patienter og hospital.

Vi hørte at når Alfred skulle på arbejde måtte han for at komme til det indelukkede område, hvor han har sit ansvar, åbne og lukke sig gennem ni døre. På den afdeling er der 15 sygeceller med 14 patienter og otte sygeplejersker, for det meste mandlige, på vagt om dagen. Om natten klares opgaverne af fire personer. Hver fange skal kontaktes for hvert kvarter, og hvis en mangler går kraftige sirener der kan høre på fem kilometers afstand i gang. Det er et signal til alle at være vagtsomme, skoler og forældre at få børnene ind og politiet går øjeblikkelig i gang med eftersøgningen. Studerende på Newbold College vil huske at hver mandag kl. 10.00 blev den meget kraftige sirene afprøvet.

Vi hørte om den mand der havde fem mord på samvittigheden og om hvorledes han spiste hjernen på to af dem i den tro at han på den måde fik større visdom. Han adlød "stemmer" i sine frygtelige handlinger. Fremmede stemmer er ofte nævnt som årsagen til forbrydelserne. Da alle fanger er på fængsels/hospitalet på livstid er selvmord en besættende tanke for mange af dem. Derfor er en regelmæssig kontakt med sygeplejerskerne påkrævet fire gange i timen. Man tager også andre forholdsregler. Al spisebestik er af blød plastik og på sygestuerne/cellerne er der ingen ledninger eller kroge som kunne til bruges til hængning. Det

lykkedes dog fornylig for en fange at begå selvmord. Han havde smuglet en cd-rom diskette ind i cellen, brækkede den midt over og skar pulsåren over. Han forblødte langtsomt, dog undgik han at blive opdaget ved de regelmæssige kontroller da han skjulte blodtabet under sin hovedpude.

Sygeplejerskerne er hele tiden i fare for overfald, når en patient får et anfald. De kan kalde på øjeblikkelig hjælp ved fire kontakter anbragt på strategiske steder på væggene i alle celler. Og hjælpen kommer i løber af få sekunder. Personalet på Broadmoor, lidt over 500 personer, er ubevæbnede. De har ingen ret at lægge hånd på en fange, dog ret til selvforsvar. Før man kommer i arbejde tager man del i tre ugers undervisning i hvorledes man klarer de krævende opgaver under disse meget specielle og ofte farlige forhold.

Tilladelse for en patient/fange til at forlade Broadmoor for at komme f. eks. til et familiemedlems begravelse skal gives af Indenrigsministeriet. Og ved selve besøget er fangen i håndjern lænket til en plejer og yderligere bevogtet af tre andre.

Efter engelske regler har ingen ansatte på fængsels/hospitaler ret til at tale med fanger om deres kristne tro i Alfreds tilfælde som Syvende Dags Adventist. Alfred var ved sin ro og besindighed et vidne for den tro der kendetegnede hans liv.

Det var en interessant og "fængslende" oplevelse at høre og stille spørgsmål til Alfred Mattia.

Alfred Mattia var i Danmark på besøg hos Iris og Borge Schantz. Før mere end 40 år siden under deres missionstjeneste i Sierra Leone, var han deres "houseboy" og de hjalp ham i videre uddannelse.

Et værdensomspennende farvel...

Fortsatt fra side 18

hed onsdag d. 24. oktober 2007. Programmet var afvekslende med et tema der ikke alene berørte savnet af det populære ægtepar. Det var også en taknemmelighedshyldest for Ester og Emanuels lange begivenhedsrige, internationale indsats der havde været til velsignelse for mennesker af forskellige hudfarver.

Tilbage er så kun at Emanuels kære Afrika får sagt farvel og tak. En af hans måske mest betydningsfulde opgaver var, da han for mere end 65 år siden i Uganda, erhvervede de 2½ kvadratmeter land hvor nu det voksende Bugema Universitet er bygget og opererer. Undertegnede har undervisningsopgaver på Bugema i begyndelsen af 2008 og vil da få anled-

ning til at mindes pioneren. Muligvis vil en af de næste bygninger på universitetet blive kaldt "E. W. Pedersen Memorial Hall."

På universitetets område mindes man daglig i studenterlivets travle hverdag nordmanden Magdalon Lind, missionæren par excellence, når man passerer en bygning der stolt bærer navnet Magdalon Lind Hall. Det vil være meget passende at Magdalon gode kammerat og med-pioner- missionær Emanuel W. Pedersen blev mindet i lighed med sin skandinaviske broder.

Ester og Emanuel Pedersen hviler i Danmarks muld.

Mange takker Gud for deres liv og gerning. Vi ærer deres minde.

Herrens bøn (12)

"Vor Fader, du, som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige, ske din vilje,
som i himlen, således også på jorden,
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere.
For dit er riget og magten og æren i evighed.

Amen!

Af Hans Jørgen Schantz

Dette kendte græske ord "Amen" kan oversættes med "sandelig", "ja visselig" og "lad det ske", Det er afslutningen på en række anmodninger til Universets hersker, om at bønnens indhold, som den er udtrykt, må blive modtaget.

Dette udtryk "Amen" understreger et ønske om, at bønnen ikke må forsvinde ud i det blå intet men må blive opfanget og hørt.

Dette er udtrykt i en græsk statue, hvor en bueskytte står med buen i den venstre

hånd, og den højre strakt ud til siden, hans læber er adskilte og hans ivrige øjne følger pilen i dens flugt mod målet.

Sådan skal det være med bønnen. Der må være en fast tillid til og tro på, at den når målet og bliver hørt og virkeliggjort. Ordet "Amen" rummer denne ivrige forventning. Denne begæring vil alt efter Guds vilje omdanne bønnen til en profeti, der i henhold til den guddommelige vilje har mulighed for at blive opfyldt.

I sit rige indhold lærer bønnen, at vi skal være ærbødige og taknemmelige. Indledningen er højtidelig: "Vor Fader, du som er i Himlene.." og efter ønskerne slutter: "thi dit er Riget og magten og æren i evighed. Amen!"

Der indledes med en højtidelig betragtning af Gud, og derpå følger behovet og ønsket, og der afrundes med en ærbødig anerkendelse. Dette er reglen for al bøn.

Bønner foretager en kredsformig bevægelse. De begynder i Himmelen og vender tilbage til jorden og ender i

Himmelen igen. De kommer ind i Guds bønnestudie, og Gud og hans engle besvarer dem, som det er bedst, når tiden er inde.

Denne kristelige akt, bønnen, kan sammenlignes med en stor flods aktivitet. Den flyder stille og roligt gennem landskabet og bringer velsignelse og frugtbarhed med sig. Den fylder drikkekar og gryder og vander planter og træer med sin livgivende vædske. Den fordamper uafbrudt og vædsken går til skyerne og vender tilbage til jorden i form af en blid regn for at glide ud i det store hav. Her fordamper vandet igen og bliver på ny draget tilbage til himmelens skyer.

Således er det med bønnens kredsløb. Den begynder som en lovprisning af den evige kærlige Gud og omfatter menneskers mange behov og vender tilbage til Himmelen med en en smuk taksigelse.

Bøn:

"Kære himmelske Fader! Tak for bønnens rige kredsløb. Hjælp mig til en større tro og til bedre at lovprise dig" Amen!

Gimbie hospital...

Fortsatt fra side 18

for damernes kvindepris. Dette blad er danmarks største kvindeblad og de skriver: *"Henriette Svarre Nielsen/ Maternity Worldwide i Danmark får Alt for damernes Kvindepris 2007, fordi hun og de fem øvrige ildsjæle bag organisationen er med til at bane vejen for, at graviditet og fødsel i Etiopien bliver noget, kvinderne gennemgår uden livet som indsats. De har rejst ca. to millioner kr., udsendt syv læger, opereret 50 fistelpatienter og bidraget til flere hundrede sikre fødsler. De har også startet et børneprojekt, et præventionsprojekt, og har planer om at starte en jordemoderskole. Alt sammen i ders fritid!"*

Jeg ville ønske at min far havde levet så han kunne have set, hvad hans barnebarn har udrettet i det land min far så inderligt arbejdede for at hjælpe. Men når Kristus kommer igen, vil han få at vide hvad Henriette gjorde for de mennesker der søger hjælp i hele det fattige område omkring Gimbie Adventist Hospital.

Aktiv Pensjonstid

Organ for Syvendedags Adventistsamfunnets Pensjonistforening

Redaktør: Øvind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

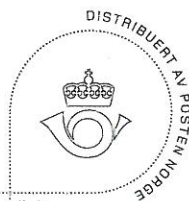
Syvendedags Adventistenes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo. Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

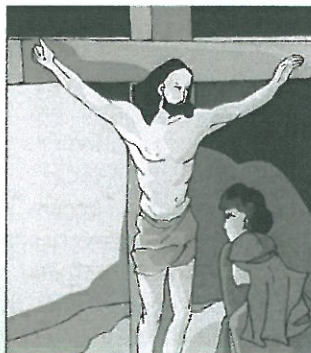
Kasserer: Knut Heiberg
Fagerliveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Postgirokonto: 1135 11 20438

Håpets vei

Ingrid Hansen
Saltnes, Råde

*Jeg takker deg Jesus for at du kom til vår jord.
At du fornedret deg selv og med en kjærlighet så stor.
Takk for din smerte, lidelse og død.
Takk for du nåde og frelse meg bød.*

*Jeg starter ved streken - begynner å gå.
Jeg vil til himmelen og målet vil nå.
Veien er ensom, tornefull og trang.
Jesus har også vandret den en gang.*

*Jeg fortsetter min vandring på den trange vei.
Å gode Gud, jeg trenger hjelp fra deg.
Jeg behøver all din nåde så jeg ikke falle må.
Under alle prøver, hjelp meg å bestå.*

*Ja, sier Herren Gud, jeg kan hjelpe deg,
men du må vandre ydmykt på lydighetens vei.
Hvis du vil holde mine bud og det som skrevet står,
da vil du vinne seier og du til himmelen når.*

*Jesus tok vår synd på seg for å frelse deg og meg.
På korsets tre han døden led - det gjorde han av kjærlighet.
Han ropte høyt - "Det er fullbrakt".
Så bøyde han hodet og hans hjerte brast.*

*Hvis vi tror og gjør som han har sagt,
vil han gi glede, fred og kraft.
Salige er de som har Jesus til venn,
de vil nå frem til det himmelske hjem.*